

## EPILOG

Budiž.

Ale vrať kojnou, vrať mi chuť rodné říše, kde bují  
ostrá koření, kde změť jejich šťáv vítr jednou za čas  
přepíše na trny kol spánku,

a hůl mi hod', protože teď a tady hodina vlka a té  
zkusím zpřelámat kosti, než utrhne se na popel  
všech hostí všech slavností v jabloňových sadech  
všech,

než vyhrabe ze dna v ohništi, co nikdy nehoří, co  
jen se ožehne, lehce –

A budiž takovéto noci i každé jedné příští česká  
zem lehká a dá vyklíčit, co já vím, třeba jitřní  
humoresce, i za cenu, že na chléb jí síla už nezbude.

O to tě prosím, osude.